

[Erhard Jakobsen]

lov, men som den nye skolelov giver mulighed for at køre videre. Vi vil gøre det med forslag i tinget, og vil gå ind på spørgsmålet: hvem skal bestemme over skolen? Centrum-demokraterne vil gøre op med den opfattelse, at skolen er forældrenes skole, lærernes skole, elevernes skole. Ingen af delene kan være rigtigt. Skolen er samfundets undervisningstilbud, og det kan man tage imod, eller man kan lade være. Ingen love tvinger folk til at sende deres børn i de offentlige skoler. De kan, hvis de er indbildske nok, undervise dem derhjemme og se, hvordan det går, men ellers kan de sende dem i private skoler, og det betaler det offentlige alligevel det meste af. Men tager man imod samfundets undervisningstilbud, må man af finde sig med, at samfundet gennem sin lovgivende forsamling stiller minimumskrav om, at børnene i hvert fald skal lære det og det og det og det. Og det er ikke lærere, der skal bestemme, det er ikke pædagoger, der skal bestemme, hvad der er godt for børnene at lære. Man kan ikke, mener jeg, afgørende ændre undervisningens karakter uden at spørge folket. Jeg mener, det er helt forkert, når historieundervisningen efter den nye undervisningsvejledning er totalt forandret derved, at påbuddet om, at der indtil 7. klasse skal undervises i Danmarkshistorie, ikke står der mere. Jeg mener, det er forkert, at man har gjort det blot ved en undervisningsvejledning. Jeg mener, det må være folketingets undervisningsudvalg, der tager stilling til, om en så afgørende ændring skal foretages, og det vil et lovforslag fra vor side netop tage sigte på.

Jeg skal ikke gå ind i i øvrigt dybsindige filosofiske overvejelser om, hvad skolen skal, men der er én ting, den i hvert fald skal, og det er at undervise. Vore børn kan mange andre tage sig af, ikke mindst forældrene, men der er én ting, skolen i hvert fald skal tage sig af, og det er at undervise. Så kan man spørge: gør den da ikke det? Det gør den sikkert, men spørgsmålet er, om den gør det tilfredsstillende, og det er ikke nær så sikkert, det er overordentlig usikkert. Det er om denne usikkerhed, vi vil prøve at skabe klarhed. Foreløbig tyder meget for os på, at spørgsmålet, om skolen underviser tilfredsstillende, i dag bør besvares med et nej. Det har ingen brod mod lærerne, det har brod

mod det system, som vi selv bærer medansvar for, og som vi derfor også vil være med til at ændre.

I den forbindelse vil jeg gerne rette et ordentligt æselspark til alle, der går rundt og funderer over, hvad der er godt for vore børn. Jeg vil fra denne høje talerstol undsige alle psykologiske kvaksalvere, der kalder det for videnskab, at de skulle være i stand til at fortælle os, hvad der er godt for vore børn. Lad os sige, at der er en million børn, og så er der nogle, der mener, at de for hvert barn kan sige, hvad der er godt. Det er en fuldstændig håbløs tankegang. Ikke desto mindre bygger en stor del af de nye skolereformer på den tankegang, at man kan spørge nogle pædagoger, om det er godt for børn at lære det eller det. Det skal de slet ikke blande sig i. Pædagogernes opgave er at sige, hvordan man bedst lærer børnene tingene, men sandelig ikke, hvad det er godt for børnene at lære. Så er det sagt.

Uddannelsespolitikken i øvrigt, styring af de højere læreanstalter: jeg forstår godt, at regeringen ikke kommer med forslag, men regeringen kan være forsikret om, at det er der nogle andre der gør, og vi er blandt dem. Vi ønsker klart præciseret i forslag til en ny styrelseslov, at det er sagkyndige, der skal afgøre, hvad et studium skal gå ud på. Det er ikke studenterne selv, og det er heller ikke nogle lærere, som de selv har fået puttet ind i kraft af deres politiske indflydelse. Det er sagkyndige med erfaring på området, der skal bestemme, hvad studierne skal gå ud på, og hvad kravene skal være. Det er det ønske, vi har. Og så ønsker vi at undgå, at man under betegnelsen demokrati på arbejdspladsen spilder i hundredvis af kostbare timer for folk, der kunne lave noget meget bedre end at sidde og høre på nogle kvævulanter, som ønsker at bruge universiteterne i klassekampen osv., en klassekamp, som arbejderne nok meget vil have sig frabedt at have studenterne på universitetet med i, men som de altså selv føler sig kaldede til at føre.

Må jeg både om skoleloven og om styringsloven sige, at jeg ved godt, der ikke er flertal, men debatten skal sættes i gang, og den skal holdes i gang, og centrumdemokraterne vil ikke beklage, såfremt næste valg for en gangs skyld kunne komme til at dreje som om noget, som befolkningen be-